

ПАБЛО ПИКАСО ИЗ „ВАРИАЦИИ“

Превод от френски: Стефан Гечев, 1987

chitanka.info

28 ноември 1935

огнен език вее лицето си флейтата чашата като ѝ пее реве удара с кама с толкова радостно синьо което седнало в окото на бика вписва в главата си украсена с жасмини чака платното да надуе парчето кристал което вятаърът увит в „мандобл“ капещ от ласки раздава хляб на слепия и на гъльба с цвят на люляк и притиска с цялата си злоба към устните на пламтящия лимон рогат торс който плаши с жестовете си за сбогом катедралата която припада в прегръдките му без едно браво докато избухва в погледа му радиото събудено от зората която като фотографира в целувката една дървеница от сънце яде мириза на лака който се люпи и пресича страницата която лети развързва букета който отнася свит между крилото което въздиша и страха който се усмихва на ножа подскачащ от удоволствие като оставя даже днес плувайки както иска и по свое желание точно в мига необходим на края на кладенците викът на роза която ръката ѝ хвърля като дребна милостиня

5 декември 1935

език който си постила легло все едно къде росата която удря кобилата приготвяща ориза на пилето в печката и организира в любовта нощта с ръкавици от смях около линията на огъня по-обидена отколкото изглежда и толкова бледна като вижда шунката как не мирише и сиренето което трепери и птицата която пее и извива пердето което вее на лицето си и чашата в снега която следва с панделките си кози от пъпеш с всички цветове във флейтата чашата която ѝ пее сякаш може да пее главата на мъртвия която ѝ захапва ръката и я отвлича увисната на пръстен обвита в шума от криле на мухи които нотата поддържаща цигулката не оставя да диша понеже стиска врата му с клещите си гризе удара с кинжал който издува балона завързан с наденички неопровержимата причина на толкова грациозното синьо което седнало на официалния си стол оправя роклята си всеки миг когато минава толкова бързата стрела хвърля му пипер и сол и чете бъдещето в окото на бика говеждо варено нарязано лъжицата от чимшир и ръчен часовник машерка лавър и сребърен леген и копринена обувка и спомен от преминаването на една ръка по

колоцето вписано в главата му и портретирано върху афиша под името си „примрозо“ и това на неговото животновъдство украсено с жасмини свързано с хиляди причини да мълчи и да бъде глух за бълхата която дъжд от толкова обилно кафе с мляко което разтърсва косите чакащи скрити зад желязната врата която издува платното доброто възпитание което е получил чакайки цял ден в леглото парче кристал та вятырът обвит в пелерината на „мандобл“ която капе от ласки да накара само да тичат и проклинат сухите кестенови дървета и казана за да не може да се упрекне че ако като раздава хляба е забравил слепия и гъльба с цвят на люляк но сега когато е вече късно и когато нощта слага вече шапката си и търси чадъра си и брои картите си за игра от 2 до 4 и от 50 до 29 ако убие и притисне с цялата си злоба към устните на лимона на огледалото пламтящо като лудо и си изгори устната стомната подсвирква и иска от слепеца да й покаже най-краткия път който разпуква цвета си в пелерината рогат торс знаещ вече чрез кого светлината която пада и полетява на парчета в лицето му звъни камбаната която плаши с жестовете си за сбогом катедралата която въздухът преследващ с удари на бич лъва който се облича като тореадор отпада от ръцете си едно браво и сега е така блестящ и неговия поглед радиото събудено от зората с толкова закъснели сметки на гърба му сдържайки дъха си и носейки в уравновесената чиния екран луна от сянка че мълчанието срутва и така помага на акцента продължава да фотографира в целувката една слънчева дървеница ако ла фа ре си ми фа до си ла до фа яде аромата на часа който ходи и прекосява страницата която лети и след като си направи вързопчето развързва букета който отнася свит под крилото което вече зная защо въздиша и страхът който оформя образа му гледан в езерото ако върхът на поемата се усмихва дръпва завесата а ножът който подскача от удоволствие няма друг избор освен да умре от удоволствие когато кръвта и днес още плуваща свободно и все едно как точно в необходимия миг необходим само за мене вижда как преминава като светкавица горе в кладенеца викът на розата която ръката му хвърля като дребна милостиня

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.